

General | | Actualitzat el 19/04/2022 a les 07:00

Per què el teu fill o filla no et fa cas quan li dius 10.000 vegades les coses?

Ens ho explica l'especialista en comunicació i criança Arantxa Marenyà

[inicicentrareport]Biel vine. Biel t'he dit que vinguis. Biel, que no vens? I el Biel ni ve ni s'espera que vingui. Us ha passat mai? **Per què no et fa cas el teu fill o filla quan li dius tantes vegades que vingui a sopar**, que es posi el jersei o que endreci l'habitació?

"Venim d'una criança tradicional basada en el control i amb la creença que l'adult té poder sobre l'infant i l'infant ha d'obeir", explica l'especialista en comunicació i criança Arantxa Marenyà. "Què vol dir portar-se bé? Fer cas a la primera?"

Segons ens explica sovint confonem respecte amb fer cas. "El problema no és que no ens facin cas. El problema és que **obviem que els nostres fills i filles són persones amb uns interessos i necessitats**", assegura.

Davant d'aquest fet, ens hauríem de fer les següents preguntes: **Li estic exigint constantment que faci el que jo li digui? Tinc present les seves necessitats?** Igual que a nosaltres no ens agrada que el nostre company o companya ens exigeixi parar taula a ells tampoc. Ens agradaria que aquest company o companya ens demani o ens preguntí si el podem ajudar a parar-la.

"El canvi de mirada és nostre i el que hauríem de canviar i voler és fomentar la cooperació i no l'obediència. Una de les conseqüències d'ensenyar a les nostres criatures a obeir directament és no saber dir que no, els amics li han dit si vol fumar i no ha sabut dir que no. **Els hem ensenyat a casa a dir que no?**" pregunta Arantxa Marenyà.

Quan ja tenen un o dos anys, els infants davant de l'exigència tenen dues opcions: o l'obediència i la submissió des de la por o la rebel·lió i el qüestionament. A tothom ens agrada ser tinguts en compte.

"Fer el què volen sempre? No. Hi ha d'haver uns **límits que cuidin** però que respectin les seves necessitats. No pots passar un semàfor en vermell perquè et podries fer mal. No pots picar al teu germà o a mi perquè ens fem mal. Hem de tenir en compte les necessitats dels altres però també les teves", explica la psicòloga.

Dintre d'aquests límits de respecte i de salut física i emocional dels infants i de tothom que està present en aquella interacció i de l'espai, és tenir en compte als infants. "Ens cuidem totes i totes tenim veu, també els infants. Ha de ser un ball de necessitats", assegura.

Què podem fer?

[GotaVerdaPle]Sortir nosaltres d'aquesta lluita de poder

[GotaVerdaPle]Començar a posar límits clars que cuidin a tothom

[GotaVerdaPle]Donar opcions

[GotaVerdaPle]Tenir present l'infant, no fer exigències, fer peticions. Validar. Observar.

[GotaVerdaPle]Connectar amb ells

En lloc de dir "A la dutxa!", dir "Veig que estàs jugant. **T'aniria bé anar a la dutxa en dos minuts? O en cinc?**". És molt més respectuós això que no exigir que vagin a la dutxa sense ni mirar què estava fent, ja genera un malestar perquè ve d'una exigència.

Què fer quan no ens fa cas, per no caure en amenaces i xantatges? Si es tracta d'un límit i no ens fa cas: per exemple si jo li dic que no pot travessar el carrer i l'infant vol travessar el carrer, l'hauré d'agafar. Si l'infant no vol sortir del tobogan donar opcions: dos baixades pel tobogan, dos minuts o cinc. I quan s'acabi marxem.

[ficentrareport]